

Arrest

nr. 209 765 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 19 september 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 september 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 14 februari 2010, in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum lang verblijf (type D), aan in België om zijn moeder te vervoegen. Hij wordt op 17 mei 2010 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

Op 14 december 2017 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot beëindiging van verblijf in toepassing van artikel 44bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 september 2018 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook een beslissing van inreisverbod betekend.

Op 12 september 2018 werd verzoeker in vrijheid gesteld.

Op 14 september 2018 neemt de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: L.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ Gavers op 14/09/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
 - artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kreeg een kans om zijn verblijfsrecht te behouden. Op 02/06/2017 werd hem immers een waarschuwing betekend dat, indien hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Betrokkene nam kennis van deze waarschuwing maar besloot om deze te negeren. Hieruit kan de onwil om mee te werken met de autoriteiten worden afgeleid.

Betrokkene kwam zijn moeder K.M. (OV 4434545) achterna op 14/02/2010 met een visum gezinshereniging. In functie van zijn moeder die ondertussen beschikte over de Belgische nationaliteit verkreeg betrokkene door gezinshereniging ook een onbeperkt recht op verblijf in de vorm van een F-kaart (eerste afgifte op 17/05/2010). Deze F- kaart werd gesupprimeerd op 15/12/2017.

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk

Betrokkene kreeg een inreisverbod van 10 jaar betekend op 11/09/2018.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde een einde aan het verblijf van betrokkene op 14/12/2017 (betekening op 19/12/2017) omdat betrokkenes gedrag een werkelijk, actueel en ernstige

bedreiging vormt voor fundamentele belangen van de samenleving. Betrokkene diende een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing, maar de RVV verwierp het beroep op 31/07/2018.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een hele waslijst aan pv's die leidden tot twee veroordelingen.

Hij werd tweemaal definitief veroordeeld:

door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 15/07/2016 veroordeeld tot een werkstraf die later werd omgezet in een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met verzwarende omstandigheden (inbraak, met geweld, meer dan twee personen, vertoon van wapens, voertuig om te vluchten)

- door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 14/07/2017 tot 12 maanden gevangenis met gedeeltelijk uitstel voor slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid tot gevolg.

Hij maakt het voorwerp uit van volgende pv's:

- PV.KO.45.L1.02265715 bedreiging (PZ VLAS, 2016)*
- PV.KO.20.L1.02468515 oplichting (PZ VLAS, 2016)*
- PV.KO.43.L1.00212416 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)*
- PV.KO.43.L1.00243616 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)*
- PV.KO.11.L6.00050316 afpersing (PZ GAVERS, 2016)*
- PV. KO.11.L2.00379416 zware diefstal (PZ RHIO, 2016)*
- PV.KO.43.L1.00705216 opzettelijk slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)*
- PV.KO.12;L1.00640416 gewone diefstal (PZ VLAS, 2016)*
- PV.KO.12.L2.00444916 gewone diefstal (PZ RIHO, 2016)*
- PV.KO.43.L1.01632816 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)*
- PV.KO.41.L1.01632716 weerspanningheid (PZ VLAS, 2016)*
- PV.KO.43.L1.01636916 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)*
- PV.KO.43.L2.01279616 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ RIHO, 2016)*
- PV.KO.18.L6.00393117 diefstal (PZ GAVERS, 2017)*
- PV.KO.18.L1.00359617 diefstal (PZ GAVERS, 2017)*
- PV.IE.43.L1.00754617 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ ARRO Ieper, 2017)*
- PV.GE.12.L1.03255217 winkeldiefstal (PZ GENT, 2017)*
- PV. VU.18.L3.00340917 diefstal (PZ Westkust, 2017)*
- PV.KO.43.00171717 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2017)*

Uit het gewelddadige/bedrieglijke/recidiverende karakter van deze feiten leiden we af dat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving. Het opleggen van een termijn voor vrijwillig vertrek is daarom uit den boze. Gezien het gevaar dat betrokkene vormt voor de samenleving en haar burgers, is het gepast om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Een vasthouding in afwachting van repatriëring is in dit geval een gepaste maatregel.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K.M., meerdere halfbroers/zussen, een stiefvader en nog verdere familieleden. Hij zou nog bij zijn moeder en drie halfzussen wonen, de stiefvader F.A.S. (°...) woont op een ander adres. De halfzussen en halfbroers, moeder en stiefvader hebben allen de Belgische nationaliteit. Betrokkene is ondertussen meerderjarig, er is dus in principe geen relatie van afhankelijkheid meer ten aanzien van zijn ouders. Hij wordt verondersteld als meerderjarige in zijn eigen onderhoud te kunnen voorzien. Het staat de familie van betrokkene vrij om betrokkene achterna te reizen naar Guinee. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 8 jaar. Hij kan hiervan de opheffing of opschorting vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Bij deze houden wij rekening met de familiale situatie van betrokkene. Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 een relatie te hebben met I. R. uit Brugge, een vrouw met Belgische nationaliteit. Betrokkene en zijn partner ondernamen tot op heden geen stappen om hun relatie een officieel karakter te geven. Een relatie hebben met een Belg opent bovendien geen verblijfsrecht.

Mevrouw I. kan betrokkene achterna reizen naar Guinee, zij kunnen contact houden via de moderne communicatiemiddelen en betrokkene kan een opheffing van het inreisverbod aanvragen om zijn vriendin in België te komen bezoeken. Deze beslissing hoeft dus geen definitief einde van de relatie te betekenen.

Hij verblijft ondertussen 8 jaar in België, waarvan het grootste deel in legaal verblijf. Betrokkene kreeg immers een recht op onbeperkt verblijf op basis van gezinshereniging met zijn Belgische moeder. De overheid mengt zich dus in het privéleven en familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene te verwijderen van haar grondgebied. Deze inmenging is immers gerechtvaardigd wanneer deze dient om de fundamentele belangen van de samenleving te vrijwaren. Aangezien betrokkene om reeds genoemde reden een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt is deze inmenging gerechtvaardigd. In deze zin is er geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is 8 jaar in België, maar leefde daarvoor in Guinee terwijl zijn moeder reeds 10 jaar voor hem naar België is gekomen.

Hij had blijkbaar een netwerk dat hem toen als minderjarige opving en ondersteunde. Mogelijk heeft hij dus nog vrienden/familie/kennissen in Guinee. Dit zal hem helpen om opnieuw een privéleven en familiaal leven op te bouwen. Betrokkene spreekt vlot Nederlands, ging naar school in België en ontwikkelde een netwerk van sociale contacten. Er is wellicht sprake van duurzame verankering in de Belgische samenleving. Anderzijds blijkt uit zijn gedrag en de talrijke inbreuken op de openbare orde Belgische samenleving, integendeel. Het feit dat hij een privéleven heeft ontwikkeld in België opent voor hem geen nieuw op verblijf. Het recht op een privéleven is immers niet absoluut.

Er zijn minderjarige kinderen in het dossier, namelijk de halfzussen van betrokkene waar hij mogelijk mee samenwoont. Hun belangen zijn fundamenteel niet geschaad wanneer betrokkene wordt verwijderd. Het is niet bekend of betrokkene een rol speelt in de opvoeding van de minderjarige halfzussen. Gezien zijn palmares aan feiten van openbare orde zou men kunnen afleiden dat dat alleszins niet zijn hoofdbekommernis is. De belangen van de minderjarige halfzussen worden bij deze verwijdering dus niet per sé geschonden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 10/09/2018 aan de politie van Pz Gavers dat hij niet terug kan naar Guinee omdat hij daar niemand meer kent en zijn hele familie in België woont. We toonden eerder al aan dat hij waarschijnlijk nog wel iemand kent in Guinee vermits hij daar zonder moeder van zijn 3de tot 10de levensjaar verbleef en pas op zijn 13de zijn moeder achterna reisde.

Hij vermeldt verder dat hij daar geen toekomst heeft. Hij geeft verder geen uitleg waarom dit zo zou zijn. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 aan de politie van PZ Gavers dat hij een tekort aan suikers heeft en een tekort aan witte bloedcellen. Zijn medische toestand zal verder onderzocht en opgevolgd worden in het gesloten centrum van Merksplas.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kreeg een kans om zijn verblijfsrecht te behouden. Op 02/06/2017 werd hem immers een waarschuwing betekend dat,

indien hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Betrokkene nam kennis van deze waarschuwing maar besloot om deze te negeren. Hieruit kan de onwil om mee te werken met de autoriteiten worden afgeleid.

Betrokkene kwam zijn moeder K.M. (OV ...) achterna op 14/02/2010 met een visum gezinshereniging. In functie van zijn moeder die ondertussen beschikte over de Belgische nationaliteit verkreeg

betrokkene door gezinshereniging ook een onbepaald recht op verblijf in de vorm van een F- kaart (eerste afgifte op 17/05/2010). Deze F- kaart werd gesupprimeerd op 15/12/2017.

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk

Betrokkene kreeg een inreisverbod van 10 jaar betekend op 11/09/2018.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde een einde aan het verblijf van betrokkene op 14/12/2017 (betekening op 19/12/2017) omdat betrokkene's gedrag een werkelijk, actueel en ernstige bedreiging vormt voor fundamentele belangen van de samenleving. Betrokkene diende een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing, maar de RVV verwierp het beroep op 31/07/2018.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een hele waslijst aan pv's die leiden tot twee veroordelingen.

Hij werd tweemaal definitief veroordeeld:

door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 15/07/2016 veroordeeld tot een werkstraf die later werd omgezet in een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met verzwarende omstandigheden (inbraak, met geweld, meer dan twee personen, vertoon van wapens, voertuig om te vluchten)

- door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 14/07/2017 tot 12 maanden gevangenis met gedeeltelijk uitstel voor slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid tot gevolg.

Hij maakt het voorwerp uit van volgende pv's:

- PV.KO.45.L1.02265715 bedreiging (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.20.L1.02468515 oplichting (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L1.00212416 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L1.00243616 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.11.L6.00050316 afpersing (PZ GAVERS, 2016)
- PV. KO.11.L2.00379416 zware diefstal (PZ RHIO, 2016)
- PV.KO.43.L1.00705216 opzettelijk slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.12;L1.00640416 gewone diefstal (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.12.L2.00444916 gewone diefstal (PZ RIHO, 2016)
- PV.KO.43.L1.01632816 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.41.L1.01632716 weerspanningheid (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L1.01636916 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L2.01279616 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ RIHO, 2016)
- PV.KO.18.L6.00393117 diefstal (PZ GAVERS, 2017)
- PV.KO.18.L1.00359617 diefstal (PZ GAVERS, 2017)
- PV.IE.43.L1.00754617 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ ARRO Ieper, 2017)
- PV.GE.12.L1.03255217 winkeldiefstal (PZ GENT, 2017)
- PV. VU.18.L3.00340917 diefstal (PZ Westkust, 2017)
- PV.KO.43.00171717 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2017)

Uit het gewelddadige/bedrieglijke/recidiverende karakter van deze feiten leiden we af dat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving. Het opleggen van een termijn voor vrijwillig vertrek is daarom uit den boze. Gezien het gevaar dat betrokkene vormt voor de samenleving en haar burgers, is het gepast om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Een vasthouding in afwachting van repatriëring is in dit geval een gepaste maatregel.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K.M., meerdere halfbroers/zussen, een stiefvader en nog verdere familieleden. Hij zou nog bij zijn moeder en drie halfzussen wonen, de stiefvader F.A.S. (...) woont op een ander adres. De halfzussen en halfbroers, moeder en stiefvader hebben allen de Belgische nationaliteit. Betrokkene is ondertussen meerderjarig, er is dus in principe geen relatie van afhankelijkheid meer ten aanzien van zijn ouders. Hij wordt verondersteld als meerderjarige in zijn eigen onderhoud te kunnen voorzien. Het staat de familie van betrokkene vrij om betrokkene achterna te reizen naar Guinee. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 8 jaar. Hij kan hiervan de opheffing of opschorting vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Bij deze houden wij rekening met de familiale situatie van betrokkene. Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 een relatie te hebben met I.R. uit Brugge, een vrouw met Belgische nationaliteit. Betrokkene en zijn partner ondernamen tot op heden geen stappen om hun relatie een officieel karakter te geven. Een relatie hebben met een Belg opent bovendien geen verblijfsrecht.

Mevrouw I. kan betrokkene achterna reizen naar Guinee, zij kunnen contact houden via de moderne communicatiemiddelen en betrokkene kan een opheffing van het inreisverbod aanvragen om zijn vriendin in België te komen bezoeken. Deze beslissing hoeft dus geen definitief einde van de relatie te betekenen.

Hij verblijft ondertussen 8 jaar in België, waarvan het grootste deel in legaal verblijf. Betrokkene kreeg immers een recht op onbeperkt verblijf op basis van gezinshereniging met zijn Belgische moeder. De overheid mengt zich dus in het privéleven en familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene te verwijderen van haar grondgebied. Deze inmenging is immers gerechtvaardigd wanneer deze dient om de fundamentele belangen van de samenleving te vrijwaren. Aangezien betrokkene om reeds genoemde reden een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt is deze inmenging gerechtvaardigd. In deze zin is er geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is 8 jaar in België, maar leefde daarvoor in Guinee terwijl zijn moeder reeds 10 jaar voor hem naar België is gekomen.

Hij had blijkbaar een netwerk dat hem toen als minderjarige opvang en ondersteunde. Mogelijk heeft hij dus nog vrienden/familie/kennissen in Guinee. Dit zal hem helpen om opnieuw een privéleven en familiaal leven op te bouwen. Betrokkene spreekt vlot Nederlands, ging naar school in België en ontwikkelde een netwerk van sociale contacten. Er is wellicht sprake van duurzame verankering in de Belgische samenleving. Anderzijds blijkt uit zijn gedrag en de talrijke inbreuken op de openbare orde Belgische samenleving, integendeel. Het feit dat hij een privéleven heeft ontwikkeld in België opent voor hem geen nieuw op verblijf. Het recht op een privéleven is immers niet absoluut.

Er zijn minderjarige kinderen in het dossier, namelijk de halfzussen van betrokkene waar hij mogelijk mee samenwoont. Hun belangen zijn fundamenteel niet geschaad wanneer betrokkene wordt verwijderd. Het is niet bekend of betrokkene een rol speelt in de opvoeding van de minderjarige halfzussen. Gezien zijn palmares aan feiten van openbare orde zou men kunnen afleiden dat dat alleszins niet zijn hoofdbekommernis is. De belangen van de minderjarige halfzussen worden bij deze verwijdering dus niet per sé geschonden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 10/09/2018 aan de politie van Pz Gavers dat hij niet terug kan naar Guinee omdat hij daar niemand meer kent en zijn hele familie in België woont. We toonden eerder al aan dat hij waarschijnlijk nog wel iemand kent in Guinee vermits hij daar zonder moeder van zijn 3de tot 10de levensjaar verbleef en pas op zijn 13de zijn moeder achterna reisde.

Hij vermeldt verder dat hij daar geen toekomst heeft. Hij geeft verder geen uitleg waarom dit zo zou zijn. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringingen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 aan de politie van PZ Gavers dat hij een tekort aan suikers heeft en een tekort aan witte bloedcellen. Zijn medische toestand zal verder onderzocht en opgevolgd worden in het gesloten centrum van Merksplas.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kreeg een kans om zijn verblijfsrecht te behouden. Op 02/06/2017 werd hem immers een waarschuwing betekend dat, indien hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, zijn

verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Betrokkene nam kennis van deze waarschuwing maar besloot om deze te negeren. Hieruit kan de onwil om mee te werken met de autoriteiten worden afgeleid. Betrokkene kwam zijn moeder K.M. (OV ...) achterna op 14/02/2010 met een visum gezinshereniging. In functie van zijn moeder die ondertussen beschikte over de Belgische nationaliteit verkreeg betrokkene door gezinshereniging ook een onbeperkt recht op verblijf in de vorm van een F- kaart (eerste afgifte op 17/05/2010). Deze F- kaart werd gesupprimeerd op 15/12/2017. 5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk. Betrokkene kreeg een inreisverbod van 10 jaar betekend op 11/09/2018.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familielevens is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familielevens. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze vreemdeling wordt uitgewezen; met name of er belemmeringen zijn die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familieleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

2.3.2.2. In de bestreden beslissing wordt aangevoerd dat verzoeker tweemaal definitief werd veroordeeld en voorwerp uitmaakte van negentien pv's: "*door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 15/07/2016 (...) tot een werkstraf die later werd omgezet in een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met verzwarende omstandigheden (inbraak, met geweld, meer dan twee personen, vertoon van wapens, voertuig om te vluchten) [en] - door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 14/07/2017 tot 12 maanden gevangenis met gedeeltelijk uitstel voor slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid tot gevolg.*

Hij maakt het voorwerp uit van volgende pv's:

- PV.KO.45.L1.02265715 bedreiging (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.20.L1.02468515 oplichting (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L1.00212416 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L1.00243616 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.11.L6.00050316 afpersing (PZ GAVERS, 2016)
- PV. KO.11.L2.00379416 zware diefstal (PZ RHIO, 2016)
- PV.KO.43.L1.00705216 opzettelijk slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.12;L1.00640416 gewone diefstal (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.12.L2.00444916 gewone diefstal (PZ RIHO, 2016)
- PV.KO.43.L1.01632816 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.41.L1.01632716 weerspanningheid (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L1.01636916 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L2.01279616 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ RIHO, 2016)
- PV.KO.18.L6.00393117 diefstal (PZ GAVERS, 2017)
- PV.KO.18.L1.00359617 diefstal (PZ GAVERS, 2017)
- PV.IE.43.L1.00754617 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ ARRO Ieper, 2017)
- PV.GE.12.L1.03255217 winkeldiefstal (PZ GENT, 2017)
- PV. VU.18.L3.00340917 diefstal (PZ Westkust, 2017)
- PV.KO.43.00171717 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2017)"

Verzoeker voert aan sedert één jaar geen veroordelingen meer te hebben opgelopen noch werden er jegens hem pv's opgesteld. Er zou nergens verwezen zijn naar het concrete gedrag van verzoeker, zodat niet kan worden besloten dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hij stelt zich te hebben voorgenoemen niet meer in aanraking te komen met het gerecht. Een 'bedreiging of gevaar vormen voor de openbare orde' veronderstelt een zwaardere bewijslast en een strengere motiveringsplicht dan 'geacht worden de openbare orde te kunnen schaden'. Hij betwist dat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Verzoeker betwist niet door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 15 juli 2016 veroordeeld te zijn geweest tot een werkstraf die later werd omgezet in een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met verzwarende omstandigheden (inbraak, met geweld, meer dan twee personen, vertoon van wapens, voertuig om te vluchten) en op 14 juli 2017 door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot 12 maanden gevangenis met gedeeltelijk uitstel voor slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid tot gevolg. Waar verzoeker stelt sedert meer dan één jaar geen veroordelingen of PV's te hebben opgelopen gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat hij in die periode voor een deel van zijn vrijheid was beroofd en aldus in de onmogelijkheid was om strafbare feiten te plegen. Ook waar hij verklaart zich te hebben voorgenomen niet meer aanraking te komen met het gerecht beperkt verzoeker zich, zoals de verwerende partij terecht opwerpt, tot een hypothetisch betoog. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 2 juni 2017 werd gewaarschuwd dat, indien hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Hij nam kennis van deze waarschuwing maar besloot om deze te negeren en maakte zich op 26 juni 2017 opnieuw schuldig aan een vechtpartij waarbij hij rake klappen en trappen uitdeelde en op 17 augustus 2017 zorgde hij voor overlast in het station te Kortrijk. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoeker aanvankelijk bij vonnis van 15 juli 2016 een in hoofdorde opgelegde werkstraf van 275 uur werd opgelegd, ingegeven door verzoekers nog jonge leeftijd, de ter zitting betoonde spijt en aan het slachtoffer geboden excuses en het gegeven dat verzoeker zich vrijwillig aanbood voor het volgen van een cursus agressiebeheersing. Vervolgens werd vastgesteld dat de betoonde spijt en geboden excuses volstrekt ongeloofwaardig waren en de cursus agressiebeheersing, voor zover deze daadwerkelijk is gevolgd, van geen enkel nut is gebleken. De vervangende gevangenisstraf van 30 maanden, net als de opgelegde gevangenisstraf van 12 maanden in het vonnis van 14 juli 2017, wijzen op het ernstig karakter van de gepleegde feiten.

Verzoeker gaat er verder aan voorbij dat zijn verblijfsrecht op 14 december 2017 werd beëindigd omwille van zijn gewelddadig gedrag dat getuigt van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Deze beëindiging van verzoekers verblijfsrecht werd bij arrest nr. 207.388 van de Raad van 31 juli 2018 bevestigd en is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig. In dit arrest werd als volgt gemotiveerd: *“Gelet op de bijzondere omstandigheden van de zaak, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris in casu een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoeker, inclusief de aanwezigheid van zijn moeder en halfzussen in België, niet opwegen tegen de “vrijwaring van de openbare orde” (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Samel/Denemarken, §76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, §40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). De Staatssecretaris heeft op afdoende en deugdelijke wijze gemotiveerd waarom het beëindigen van het verblijfsrecht een “noodzakelijke maatregel” vormt ter bescherming van de openbare orde.”*

Aangaande het “gevaar voor de openbare orde” en het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten werd in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Uit het gewelddadige/bedrieglijke/recidiverende karakter van deze feiten leiden we af dat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving. Het opleggen van een termijn voor vrijwillig vertrek is daarom uit den boze. Gezien het gevaar dat betrokkene vormt voor de samenleving en haar burgers, is het gepast om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan Een vasthouding in afwachting van repatriëring is in dit geval een gepaste maatregel.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris een effectieve en concrete belangenafweging heeft doorgevoerd. Er werd gewezen op verzoekers gewelddadig verleden, de opgelopen veroordelingen en straffen evenals het recidiverend karakter van die feiten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de *in casu* genomen maatregel, dit is de bestreden beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, niet in verhouding staat met het beoogde doel, dit is de bescherming van de openbare orde.

Er werd daarnaast eveneens een belangenafweging gemaakt met betrekking tot verzoekers gezins- en familielevens in België en het algemeen belang. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt: *“Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder KROMAH Mariam, meerdere halfbroers/zussen, een stiefvader en nog verdere familieleden. Hij zou nog bij zijn moeder en drie halfzussen wonen, de stiefvader FOFANA Abdoulaye Solomane (°20/02/1973) woont op een ander adres. De halfzussen en halfbroers, moeder en stiefvader hebben allen de Belgische nationaliteit. Betrokkene is ondertussen meerderjarig, er is dus in principe geen relatie van afhankelijkheid meer ten*

aanzien van zijn ouders. Hij wordt verondersteld als meerderjarige in zijn eigen onderhoud te kunnen voorzien. Het staat de familie van betrokkene vrij om betrokkene achterna te reizen naar Guinee. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 8 jaar. Hij kan hiervan de opheffing of opschorting vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Bij deze houden wij rekening met de familiale situatie van betrokkene. Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 een relatie te hebben met INGELAAR Ruth uit Brugge, een vrouw met Belgische nationaliteit. Betrokkene en zijn partner ondernamen tot op heden geen stappen om hun relatie een officieel karakter te geven. Een relatie hebben met een Belg opent bovendien geen verblijfsrecht. Mevrouw INGELAAR kan betrokkene achterna reizen naar Guinee, zij kunnen contact houden via de moderne communicatiemiddelen en betrokkene kan een opheffing van het inreisverbod aanvragen om zijn vriendin in België te komen bezoeken. Deze beslissing hoeft dus geen definitief einde van de relatie te betekenen. Hij verblijft ondertussen 8 jaar in België, waarvan het grootste deel in legaal verblijf. Betrokkene kreeg immers een recht op onbeperkt verblijf op basis van gezinshereniging met zijn Belgische moeder. De overheid mengt zich dus in het privéleven en familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene te verwijderen van haar grondgebied. Deze inmenging is immers gerechtvaardigd wanneer deze dient om de fundamentele belangen van de samenleving te vrijwaren. Aangezien betrokkene om reeds genoemde redenen een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt is deze inmenging gerechtvaardigd. In deze zin is er geen schending van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene is 8 jaar in België, maar leefde daarvoor in Guinee terwijl zijn moeder reeds 10 jaar voor hem naar België is gekomen. Hij had blijkbaar een netwerk dat hem toen als minderjarige opvang en ondersteunde. Mogelijk heeft hij dus nog vrienden/familie/kennissen in Guinee. Dit zal hem helpen om opnieuw een privéleven en familiaal leven op te bouwen. Betrokkene spreekt vlot Nederlands, ging naar school in België en ontwikkelde een netwerk van sociale contacten. Er is wellicht sprake van duurzame verankering in de Belgische samenleving. Anderzijds blijkt uit zijn gedrag en de talrijke inbreuken op de openbare orde Belgische samenleving, integendeel. Het feit dat hij een privéleven heeft ontwikkeld in België opent voor hem geen nieuw op verblijf. Het recht op een privéleven is immers niet absoluut. Er zijn minderjarige kinderen in het dossier, namelijk de halfzussen van betrokkene waar hij mogelijk mee samenwoont. Hun belangen zijn fundamenteel niet geschaad wanneer betrokkene wordt verwijderd. Het is niet bekend of betrokkene een rol speelt in de opvoeding van de minderjarige halfzussen. Gezien zijn palmares aan feiten van openbare orde zou men kunnen afleiden dat dat alleszins niet zijn hoofdbekommernis is. De belangen van de minderjarige halfzussen worden bij deze verwijdering dus niet per sé geschonden.”

Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij stelt dat er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met zijn gezins- en familieleven.

Een schending van artikel 8 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.3. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari

2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Verzoeker betoogt dat hij zich beroept op een schending van artikel 3 EVRM wegens een onvoldoende onderzoek op waarborgen van zijn fysieke integriteit bij terugkeer naar Guinee, verzoeker maakt dienaangaande melding van opvolging door een cardioloog.

Verzoeker heeft nooit eerder melding gemaakt van cardiologische problemen noch brengt hij hiervan enig stuk ter staving van bij. Verzoeker blijft verder in gebreke aan te tonen dat hij bij verwijdering naar zijn land van herkomst onderworpen zal worden aan folteringen of mensonterende handelingen in strijd met artikel 3 EVRM. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 10/09/2018 aan de politie van Pz Gavers dat hij niet terugkan naar Guinee omdat hij daar niemand meer kent en zijn hele familie in België woont. We toonden eerder al aan dat hij waarschijnlijk nog wel iemand kent in Guinee vermits hij daar zonder moeder van zijn 3de tot 10de levensjaar verbleef en pas op zijn 13de zijn moeder achterna reisde. Hij vermeldt verder dat hij daar geen toekomst heeft. Hij geeft verder geen uitleg waarom dit zo zou zijn. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden*

aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 aan de politie van PZ Gavers dat hij een tekort aan suikers heeft en een tekort aan witte bloedcellen. Zijn medische toestand zal verder onderzocht en opgevolgd worden in het gesloten centrum van Merksplas. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM."

Er wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals *infra* zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summier uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij verwijst voor het moeilijk te herstellen ernstig nadeel nogmaals naar artikel 8 van het EVRM. Zoals hoger uiteen gezet heeft de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. VAN ISACKER